

Η αθεία, η

απιστία ταλαιπωρούν, λυπούν, «αγχώνουν», θλίβουν τον σημερινόν άνθρωπον. Κάποτε ένας εξάίρετος χειρουργός γιατρός, κληρονομεί μια μεγάλη κλινική από τον πατέρα του, καλοπαντρεύεται με μια ενάρετη χριστιανή και δημιουργεί μια ωραία οικογένεια. Σύντομα τρία παιδάκια συμπληρώνουν την χαρά του.

Όλα τα καλά γύρω του: Χρήματα, κλινική, παιδιά, τα πάντα! Η γυναίκα του, αληθινό διαμάντι αρετής, ταπεινή, γλυκομίλητη, ευσεβέστατη. Το σπίτι τους σχεδόν καθημερινά, μυρίζει λιβάνι, γιατί η κυρά Μαρία συχνά θυμιατίζει, όταν ανάβει κάθε βράδυ το καντηλάκι της.

Τα τρία παιδιά τους, δύο αγόρια, κι ένα κορίτσι, προοδεύουν καταπληκτικά στα γράμματα, στις ξένες γλώσσες, στη μουσική (όλα μαθαίνουν πιάνο), στην αρετή. Η ευσεβέστατη Μαρία, τα οδηγεί στα Κατηχητικά, στην Εκκλησία, στο Χριστό, στις Χ.Μ.Ο. (Χριστιανικές Μαθητικές Ομάδες).

Ο γιατρός, ο κ. Παναγόπουλος Νικόλαος κολυμπά μέσα σε πλούσια υλικά αγαθά. Όμως πάντα είναι άκεφος, δύσθυμος, παραπονούμενος! Πότε του φταίει το ένα, πότε το άλλο. Πάντα βρίσκει κάτι να δικαιολογήσει τη μεγάλη στενοχώρια του. Κάποια μέρα φωνάζει έναν παλιό, παιδικό του φίλο, θεολόγο, και του εξομολογείται:

- Βρε Παναγιώτη, όλα τα καλά του Θεού τα 'χω! Δεν μου λείπει τίποτε! Ένα δεν έχω: γαλήνη, χαρά, ευτυχία. Δεν μπορώ να κοιμηθώ ήρεμα τα βράδια. Βλέπω τρομερά όνειρα, στριφογυρίζω άπνους στο κρεβάτι μου!

- Με τη χριστιανική πίστη πώς τα πάμε;

- Θα σου μιλήσω «ξεκάθαρα», ντόμπρα! Δεν πιστεύω στο Θεό! Είμαι άθεος! Ίσως φταίει η Γερμανία, όπου σπούδασα, ίσως ο ... Καζαντζάκης ! Έχω διαβάσει, Παναγιώτη μου, πολλά έργα του. Μια σκέψη είναι στο μυαλό μου: η θρησκεία είναι ανθρώπινο κατασκεύασμα. Θεός δεν υπάρχει!

- Αγαπητέ Νίκο, μήπως εδώ κρύβεται η αιτία της λύπης σου; Μήπως δεν έχεις γερά στηρίγματα στη ζωή σου; Ο Πασκάλ, ο μεγάλος εφευρέτης, τον ξέρεις, λέγει: «Επειδή έχω μελετήσει αρκετά, έχω πίστη χωρικού, αν μελετήσω περισσότερο θα 'χω πίστη χωρικής». Αρκετοί επιστήμονες ομολογούν δημόσια την πίστη τους. Η χριστιανική πίστη, η λατρεία, η προσευχή, η συμμετοχή μας στα μυστήρια της Εκκλησίας είναι ουρανόσταλτα δώρα, χαρίζονται από τον Θεό σ' όλους τους ανθρώπους, για να έχουν χαρά μόνιμη.

- Τότε, αγαπητέ Παναγιώτη, γιατί δεν τα δίνει και σε μένα; Γιατί ζω μέσα στο σκοτάδι, στη λύπη;

- Εσύ τα ζήτησες; Το Ευαγγέλιο, που δεν διαβάζεις, γράφει: «Αίτεϊτε, και δοθήσεται υμῖν». Εσύ, έχεις ζητήσει ποτέ σου τα δώρα του Θεού;

- Όταν ήμουν στο Δημοτικό, η μακαρίτισσα η μητέρα μου μ' έστειλε στο Κατηχητικό και τότε πίστευα αρκετά. Τώρα δεν πιστεύω τίποτε. «Δεν υπάρχει Θεός, αλλά ύλη», λέγει ο Μπύχνερ. Ο Καζαντζάκης δεν πιστεύει σε τίποτε, είναι ελεύθερος! Έτσι και γω, δεν παραδέχομαι ότι υπάρχει κάποια ανώτερη δύναμη!

- Η απιστία, Νίκο, γεννά ό,τι υπάρχει μέσα σου. Θέλεις να φύγει η λύπη σου;

- Αν θέλω λέει; Πάρα πολύ!!!

- Η λύση πανεύκολη. Ονομάζεται Εξομολόγηση!

- Α! Παναγιώτη! Εγώ δεν έχω καμιά σχέση με παπάδες, ούτε θέλω να 'χω. Όλοι τους είναι «ζήτουλες», «τσαρλατάνοι», εκμεταλλευτές του κόσμου! Ζουν με την αφέλεια των πολλών!

- Τότε μείνε μοναχός σου, για να ροκανίζει η λύπη το εσωτερικό σου!

- Ένα λεπτό, Παναγιώτη! Εσύ πιστεύεις ότι, αν εξομολογηθώ, θα ηρεμήσω;

- Απόλυτα! Εκατό τοις εκατό!

- Είσαι σίγουρος;

- Άκου, προσεκτικά! Όσοι εξομολογούνται ειλικρινά, βρίσκουν λύτρωση, χαρά, γαλήνη. Η εξομολόγηση είναι Μυστήριο μεγάλο, ωφελιμώτατο, γιατί το πανάγιο Πνεύμα απομακρύνει όλες τις ενοχές, δροσίζει απαλά κάθε φλεγόμενη καρδιά!

- Διστάζω, Παναγιώτη. Εγώ δεν πιστεύω. Δεν έχω εξομολογηθεί ποτέ μου. Αλλά και να 'θελα, πάλι δεν μπορώ.

- Γιατί Παναγιώτη μου;

- Να, εγώ «κοτζάμ γιατρός» κλινικάρχης, ντρέπομαι να πω τ' αμαρτήματά μου! Ντρέπομαι! Αλλά και να νικήσω τη ντροπή μου, πάλι δεν θα το αποφασίσω! Ξέρεις γιατί;

- Όχι!

- Ποιος με βεβαιώνει ότι ο παπάς δεν θ' ανοίξει το στόμα του και δεν θα πει παντού τα δικά μου;

- Άκου Παναγιώτη, εγώ εξομολογούμαι σε κάποιο γέροντα πνευματικό, τον π. Κωνσταντίνο, στον άγιο Γεώργιο Καρύτση. Είναι θεολόγος και τάφος. Θέλεις να πάμε;

- Τι να πω Παναγιώτη;

- Ό,τι σε φωτίσει ο Θεός! Αν πεις ό,τι βαραίνει την ψυχή σου, θα φύγει το βάρος, θα κοιμάσαι, σαν παιδάκι!

- Καλά, θα το σκεφτώ.

Ο θεολόγος αναχωρεί ήρεμος από την κλινική. Αμέσως αρχίζει διάλογο θερμό με τον ουρανό.

- Ω! Χριστέ μου, φώτισε το πλανεμένο πρόβατό Σου! Λασπόνερα πολλά έχουν σκεπάσει την πίστη, την ευσέβεια. Φώτισέ τον, οδήγησέ τον στη μάντρα Σου, για να δοξάζει το άγιο όνομά Σου.

Η προσευχή για τον άλλο κάνει θαύματα! Σε μερικές μέρες, ο καλός θεολόγος παίρνει ένα χαρούμενο τηλεφώνημα:

- Παναγιώτη, εξομολογήθηκα! Έχεις απόλυτο δίκιο, φίλε μου! Γαλήνεψα, ηρέμησα, τώρα είμαι χαρούμενος. Τώρα κοιμάμαι, σαν παιδάκι, όπως το είπες! Σ' ευχαριστώ, Παναγιώτη, γιατί άνοιξες τα μάτια μου!

Ω! ουρανόσταλη, ατίμητη μάνα! Εσύ έκρυψες στην καρδιά του γιατρού τα πρώτα χριστιανικά σπέρματα. Αυτά βλάστησαν ύστερα από πολλά χρόνια!

Γονείς, γιαγιάδες, παππούδες, σπέρνετε χριστιανικούς σπόρους στις ψυχές των παιδιών, εγγονών σας. Ουδέποτε τα χριστιανικά λόγια πηγαίνουν χαμένα!

Όσοι εξομολογείσθε, όσοι πίνετε ολόδροσα, γάργαρα νερά, οδηγείστε κάποιον γνωστό φίλο σας στη βρυσομάννα, που λέγεται εξομολόγηση!

«ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΩΦΕΛΙΜΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΘΕΙΑ ΜΕΤΑΛΗΨΗ»

ΤΕΥΧΟΣ 80Ν

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΓΟΝΤΖΑΣ

Αθήνα

Πηγή: Hellas-Orthodoxy